

ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΕ

Το φόντο είναι το παν. Ντύστε με και δείτε. Είμαι κράχτης του τσίρκου, δημοπράτης, καλλιτέχνης του δρόμου, προφήτης σε γλωσσολαλιά, γερουσιαστής που αγορεύει μανιασμένος κατά της κυβέρνησης. Έχω *Touret*. Το στόμα μου δε σταματά, αν και κυρίως ψιθυρίζω ή ψελλίζω, σαν να διαβάζω κάτι φωναχτά, το μήλο του Αδάμ μου ανεβοκατεβαίνει, οι μύες του σαγονιού μου χτυπούν σαν μικροσκοπική καρδιά μέσα στα μάγουλά μου, ο ήχος είναι σε καταστολή, οι λέξεις δραπετεύουν ήσυχα, φαντάσματα του εαυτού τους, κελύφη άδεια από ανάσα και τόνο. (Αν ήμουν εχθρός του Ντικ Τρέισι, θα ήμουν ο Μαμπλς.*) Έτσι κουτσουρεμένες οι λέξεις ξεχνώνονται από το κέρας της αφθονίας του μυαλού μου, για να γλιστρήσουν πάνω στην επιφάνεια του κόσμου, πιέζουν την πραγματικότητα όπως τα δάχτυλα τα πλήκτρα ενός πιάνου, τη χαϊδεύουν και τη σκουντάνε. Είναι ένας αόρατος στρατός σε ειρηνευτική αποστολή, μια ειρηνική ορδή. Έχουν καλές προθέσεις. Εξευμενίζουν, ερμηνεύουν και θωπεύουν. Διορθώνουν ατέλειες, ισιώνουν

* Στη γνωστή αστυνομική σειρά κόμικς, καθώς και στις μεταφορές της στην τηλεόραση και στον κινηματογράφο, ο Μαμπλς (mumble = μουρμουρίζω) γίνεται κατανοητός μόνο από κάποιους χαρακτήρες που μεταφράζουν τα λεγόμενά του για τους υπόλοιπους αναγνώστες ή, αντίστοιχα, για τους θεατές. (Σ.τ.Μ.)

μαλλιά, βάζουν τάξη, μπαλώνουν τις τρύπες στο γκαζόν. Μετράνε και γυαλίζουν τα ασημικά. Κάνουν γριούλες να γελάσουν δίνοντάς τους φιλικές σφαλιάρες στον πισινό. Μόνο που – ιδού το πρόβλημα – όταν βρίσκουν μπρος τους υπερβολική τελειότητα, όταν η επιφάνεια είναι ήδη αστραφτερά γυαλισμένη, η τάξη ήδη βαλμένη, οι γριούλες ευχαριστημένες, τότε ο μικρός στρατός μου επαναστατεί, λεηλατεί τα μαγαζιά. Η πραγματικότητα χρειάζεται μια τσιμπιά μια στο τόσο, το χαλί χρειάζεται μια ατέλεια. Οι λέξεις μου αρχίζουν να τραβάνε τις κλωστές νευρικά, ψάχνοντας για κράτημα, ένα αδύνατο σημείο, ένα ευάλωτο αυτί. Έτσι αρχίζει η παρόρμηση να φωνάξω στην εκκλησία, στο βρεφοκομείο, στο γεμάτο σινεμά. Στην αρχή είναι ασήμαντη σαν φαγούρα. Αλλά σύντομα η φαγούρα γίνεται χέιμαρρος πίσω από φράγμα που καταρρέει. Ο κατακλυσμός του Νώε. Αυτή η φαγούρα είναι όλη μου η ζωή. Να τη που έρχεται τώρα. Καλύψτε τα αυτιά σας. Φτιάξτε κιβωτό.

«Χέσε με!» ουρλιάζω.

«Όχιτώρτρώ», απάντησε στο ουρλιαχτό μου ο Γκίλμπερτ Κόνι, χωρίς καν να γυρίσει προς το μέρος μου.

Ίσα που κατάλαβα τι είπε – «Όχι τώρα, τρώω» –, ταυτόχρονα αλήθεια και χαζό αστείο. Συνηθισμένος στα λεκτικά μου τικ, σπανίως έκανε τον κόπο να σχολιάζει. Τώρα έσπρωξε τη σακούλα των White Castle* πάνω στο κάθισμα του αυτοκινήτου προς το μέρος μου, τσαλακώνοντας το χαρτί.

«Μάσακάτι».

Δε χρειαζόταν να προσέχω πολύ με τον Γκίλμπερτ.

«Χέσεμεχέσεμεχέσεμε», ούρλιαξα πάλι, ελαττώνοντας κι άλλο την πίεση στο κεφάλι μου.

* Γνωστή αμερικανική αλυσίδα φαστ φουντ των μεσοδυτικών πολιτειών και της πολιτείας της Νέας Υόρκης. Φημίζεται κυρίως για τα μικρά τετράγωνα μπέργκερ της. (Σ.τ.Μ.)

Τώρα θα μπορούσα να συγκεντρωθώ. Πήρα ένα από τα μικρά μπέργκερ. Βγάζοντάς το από το χαρτί του, σήκωσα το ψωμάκι για να εξετάσω το πλέγμα από τρύπες πάνω στο κρέας, τη γυαλιστερή λίγδα των κομμένων σε κύβους κρεμμυδιών. Ακόμη ένας ψυχαναγκασμός. Έπρεπε πάντα να κοιτάζω το εσωτερικό ενός White Castle, να θαυμάζω την αντίθεση του φτιαγμένου από μηχανή μπιφτεκιού και της στάλας τηγανισμένης γλίτσας. Χάος και Έλεγχος.* Κατόπιν έκανα λίγο πολύ ό,τι μου είχε πει ο Γκίλμπερτ: έβαλα όλο το μπέργκερ στο στόμα μου. Με το αρχαίο σλόγκαν *Αγοράστε τα με το κιλό* να τριγυρίζει στο πίσω μέρος του μυαλού μου και τα σαγόνια μου να αλέθουν το μπέργκερ σε μικρές μπουκιές, γύρισα προς το παράθυρο για να κοιτάξω προς το σπίτι.

Το φαγητό πραγματικά με ηρεμεί.

Παρακολουθούσαμε το σπίτι στον αριθμό 109 της Ανατολικής 84ης οδού, μια μονοκατοικία στριμωγμένη ανάμεσα σε τεράστιες πολυκατοικίες με θυρωρούς στην είσοδο, στα φουαγιέ των οποίων τριγύριζαν σαν κουρασμένοι σκόροι στο ισχύο φως του Νοεμβρίου διανομείς με ποδήλατα που κουβαλούσαν σακούλες με κινέζικο. Ήταν η ώρα του δείπνου στο Γιόρκταουν. Ο Γκίλμπερτ Κόνι κι εγώ είχαμε εξασφαλίσει τη συμμετοχή μας στο φαγοπότι με μια γρήγορη παράκαμψη ως το ισπανικό Χάρλεμ για να αγοράσουμε τα μπέργκερ. Υπάρχει πια μόνο ένα White Castle στο Μανχάταν, στην Ανατολική 103η οδό. Δεν είναι το ίδιο καλό με τα μαγαζιά τους στα προάστια. Δεν μπορείς πλέον να τους παρατηρείς να ετοιμάζουν την παραγγελία σου και, για να πω την αλήθεια, έχω αρχίσει να αναρωτιέμαι αν ζεσταίνουν τα ψωμάκια σε φούρνο μικροκυμάτων και όχι στον ατμό. Κρίμα.

* Αναφορά στην κλασική τηλεοπτική παρωδία κατασκοπικών ταινιών *Get Smart* (δημιούργημα του Μελ Μπρους), που προβαλλόταν με μεγάλη επιτυχία μεταξύ του 1965 και του 1970. «Χάος» είναι το όνομα της εγκληματικής οργάνωσης που αποτελεί τον κύριο αντίπαλο της κυβερνητικής κατασκοπικής οργάνωσης «Έλεγχος», πράκτορας της οποίας είναι ο πρωταγωνιστής Μάξουελ Σμαρτ. (Σ.τ.Μ.)

Γυρίσαμε στο κέντρο με τη λεία μας, νοθευμένα μπέργκερ και πατάτες, και διπλοπαρκάραμε μπροστά από το στόχο μας μέχρι να βρούμε θέση. Μας πήρε μόνο δύο λεπτά, αλλά σε αυτό το διάστημα οι θυρωροί και των δύο πολυκατοικιών μάς είχαν αντιληφθεί – είχαν τουλάχιστον αντιληφθεί πως ήμασταν αδιάκριτοι και δεν ανήκαμε στη γειτονιά. Οδηγούσαμε τη Lincoln, που δεν είχε πινακίδες σειράς «Τ», ούτε αυτοκόλλητα ούτε τίποτε άλλο που θα την κατέτασσε στα αυτοκίνητα υπηρεσίας σοφέρ. Και ήμασταν μεγαλόσωμοι τύποι εγώ κι ο Γκίλμπερτ. Μάλλον νόμιζαν πως ήμασταν μπάτσοι. Μασούσαμε και παρακολουθούσαμε.

Όχι πως ξέραμε τι δουλειά είχαμε εκεί. Ο Μίννα μας είχε στείλει χωρίς να μας πει γιατί, κάτι που ήταν αρκετά συνηθισμένο, έστω και αν η διεύθυνση ήταν ασυνήθιστη. Οι δουλειές του Πρακτορείου Μίννα συνήθως μας κρατούσαν στο Μπρούκλιν, στην πραγματικότητα σπανίως πολύ μακριά από την οδό Κορτ. Οι συνοικίες του Κάρολ Γκάρντενς και του Κομπλ Χιλ αποτελούσαν το επιτραπέζιο παιχνίδι πάνω στο οποίο διασταυρώνονταν οι σύμμαχοι και οι εχθροί του Φρανκ Μίννα, και εγώ, ο Γκίλ Κόνι και οι άλλοι Άντρες του Πρακτορείου ήμασταν τα πιόνια – σαν πιόνια στη Μονόπολη, σκεφτόμουν καμιά φορά, σαν τοίγκινα αυτοκίνητα ή τεριέ (σίγουρα όχι ψηλά καπέλα) – που μας μετακινούσαν πάνω του. Εδώ στο Άπερ Ιστ Σάιντ βρισκόμασταν μακριά από τον συνηθισμένο μας χάρτη, *Αυτοκίνητο* και *Τεριέ* στην Καραμελοχώρα* – ή ίσως στο γραφείο με το Συνταγματάρχη Μουστάρδα.**

«Τι είναι αυτή η ταμπέλα;» είπε ο Κόνι, δείχνοντας με το λιγδιασμένο σαγόνι του προς την είσοδο της μονοκατοικίας.

Κοίταξα.

«“Γιόρκβιλ Ζέντο”», διάβασα στην μπρούντζινη πλάκα πάνω στην πόρτα.

* Κλασικό αμερικανικό επιτραπέζιο παιχνίδι για παιδιά προσχολικής ηλικίας. (Σ.τ.Μ.)

** Αναφορά στο γνωστό επιτραπέζιο παιχνίδι μυστηρίου Cluedo. (Σ.τ.Μ.)

Το μυαλό μου επεξεργάστηκε πυρετωδώς τις δύο λέξεις και εστίασε στην περίεργη.

«Χέσε με, ζέντο», μουρμούρισα μέσα από σφιγμένα δόντια.

Ο Γκίλμπερτ το θεώρησε, δικαίως, ως τον τρόπο με τον οποίο αντιμετώπιζα την ανοίκεια λέξη.

«Ναι, τι είναι αυτό το *ζέντο*; Τι 'ναι τούτο;»

«Ίσως έχει σχέση με το ζεν», είπα.

«Δεν ξέρω τι 'ναι αυτό».

«Ζεν, όπως βουδισμός», είπα. «Ξέρεις, δάσκαλος του ζεν».

«Δάσκαλος του ζεν;»

«Ξέρεις, όπως δάσκαλος κουνγκ φου».

«Πφφφ», είπε ο Κόνι.

Κι έτσι, ύστερα από αυτή τη σύντομη στροφή προς την έρευνα, επιστρέψαμε ευχαριστημένοι στο φαγητό μας. Φυσικά, έπειτα από κάθε συνομιλία το μυαλό μου ήταν απασχολημένο, τουλάχιστον σε ένα επίπεδο, με μια σαλάτα ηχολαλίας: *Δεν ξέρω από ζέντο, Ξέφραγο ζουνγκ φου, Δάσκαλος φενγκ σουί, Μπάσταρδος φεσώνει, Αννανιζέν, Χέσε με!* Αλλά δε χρειαζόταν να ξεστομίσω τίποτα, όχι τώρα, όχι με τα White Castle να περιμένουν να τα ανοίξω, να τα επιθεωρήσω και να τα καταβροχθίσω. Ήμουν στο τρίτο μου. Το έβαλα στο στόμα μου και κοίταξα προς την είσοδο του 109, γυρνώντας απότομα το κεφάλι μου, λες και το κτίριο προσπαθούσε να με πιάσει στον ύπνο. Ο Κόνι και οι άλλοι υπάλληλοι του Πρακτορείου Μίννα τρελαίνονταν να πηγαίνουν σε παρακολουθήσεις μαζί μου, αφού το γεγονός πως ήμουν αναγκασμένος να ελέγχω το στόχο μας περίπου κάθε τριάντα δευτερόλεπτα σήμαινε πως τους απάλλασσα από τον κόπο να στρίβουν το κεφάλι τους. Παρόμοια λογική εξηγούσε και τη δημοτικότητά μου σε ομάδες τηλεφωνικών υποκλοπών – μου έδιναν μια λίστα με λέξεις-κλειδιά που θα έπρεπε να προσέξω στη συζήτηση και δεν μπορούσα να σκεφτώ οτιδήποτε άλλο. Σχεδόν τιναζόμουν ως το ταβάνι αν άκουγα και την παραμικρή υπόνοια μίας, ενώ το ίδιο

καθήκον, σε κάθε περίπτωση, έσπρωχνε τους άλλους σε βαθύ και ατάραχο ύπνο.

Ενώ μασούσα το νούμερο τρία και παρατηρούσα την ήσυχη είσοδο του Γιόρκβιλ Ζέντο, τα χέρια μου έψαχναν εντατικά τη χαρτοσακούλα του White Castle, για να σιγουρευτούν πως μου έμεναν τρία ακόμη μπέργκερ. Είχαμε αγοράσει σακούλα των δώδεκα, και ο Κόνι όχι μόνο ήξερε πως έπρεπε να φάω τα έξι μου, αλλά και πως τρώγοντας κι αυτός έξι με ευχαριστούσε – ικανοποιούσε τα ιδεοψυχαναγκαστικά ένστικτα του Τουρέτ μου. Ο Γκίλμπερτ Κόνι ήταν ένας μεγαλόσωμος βλάκας με καρδιά μάλαμα, υποθέτω. Ή ίσως ήταν απλώς εκπαιδεύσιμος. Τα τικ και οι εμμονές μου διασκέδαζαν τους υπόλοιπους Άντρες του Μίννα, αλλά τους κούραζαν κιόλας, τους έκαναν παράξενα υποχωρητικούς και συνόχους.

Μια γυναίκα έστριψε από το πεζοδρόμιο προς την είσοδο του κτιρίου και πλησίασε στην πόρτα. Κοντά μαύρα μαλλιά, τετράγωνα γυαλιά, αυτά πρόλαβα να δω πριν μας γυρίσει την πλάτη. Φορούσε χοντρό ναυτικό παλτό. Κοντές μαύρες τρίχες κάλυπταν το σβέρκο της. Αγορίστικο κούρεμα. Είκοσι πέντε ίσως, ίσως και δεκαοκτώ.

«Μπαίνει μέσα», είπε ο Κόνι.

«Δες, έχει κλειδί», είπα.

«Τι θέλει να κάνουμε ο Φρανκ;»

«Απλώς να παρακολουθούμε. Να κρατήσουμε σημειώσεις. Τι ώρα είναι;»

Ο Κόνι τσαλάκωσε άλλο ένα περιτύλιγμα μπέργκερ και έδειξε προς το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου.

«Σημείωσε. Είναι έξι και σαράντα πέντε».

Άνοιξα το ντουλαπάκι – το κλικ του πλαστικού μάνταλου ήταν ένας ερεθιστικά υπόκωφος ήχος, που ήξερα πως θα ήθελα να τον επαναλάβω, τουλάχιστον στο περίπου – και βρήκα μέσα το μικρό σημειωματάριο. ΚΟΡΙΤΣΙ, έγραψα και μετά το διέγραψα. ΓΥ-

ΝΑΙΚΑ, ΜΑΛΛΙΑ, ΓΥΑΛΙΑ, ΚΛΕΙΔΙ. 6:45. Οι σημειώσεις απευθύνονταν σ' εμένα, αφού η αναφορά μου στον Μίννα θα ήταν μόνο προφορική. Ίσως ούτε καν αυτό. Απ' όσο ξέραμε, μπορεί να μας ήθελε εκεί για να τρομάξουμε κάποιον ή να περιμένουμε κάποια παράδοση. Άφησα το σημειωματάριο στο κάθισμα, δίπλα στα μπέργκερ, έκλεισα το ντουλαπάκι και χτύπησα ακόμη έξι φορές το ίδιο σημείο για να απελευθερώσω την πίεση στο κεφάλι μου, αναπαράγοντας τον υπόκωφο ήχο που με είχε γοητεύσει. Το έξι ήταν τυχερός αριθμός αυτό το βράδυ, έξι μπέργκερ, έξι και σαράντα πέντε. Συνεπώς, έξι χτυπήματα.

Για μένα, το να μετρώ, να ακουμπάω πράγματα και να επαναλαμβάνω λέξεις είναι όλα ένα και το αυτό. Το Τουρέτ είναι στην πραγματικότητα ένα κυνηγητό* που κρατάει μια ολόκληρη ζωή. Ο κόσμος (ή το μυαλό μου – το ίδιο κάνει) με ορίζει *αυτό*, ξανά και ξανά. Οπότε κι εγώ κυνηγάω. Μπορεί *αυτό* να κάνει αλλιώς; Αν έχετε υπάρξει ποτέ *αυτό*, ξέρετε την απάντηση.

«Παιδιά», ακούστηκε η φωνή έξω από το αυτοκίνητο από τη μεριά του δρόμου, τρομάζοντας κι εμένα και τον Κόνι.

«Φρανκ», είπα.

Ήταν ο Μίννα. Είχε σηκωμένο το γιακά της καμπαρντίνας του για να προστατεύεται από τον αέρα, χωρίς όμως να κρύβει εντελώς το πρόσωπό του. Έμοιαζε με έναν αξύριστο Ρόμπερτ Ράιαν στην *Άγρια Συμμορία*. Έσκυψε δίπλα στο παράθυρό μου, σαν να μην ήθελε να είναι ορατός από το Γιόρκβιλ Ζέντο. Ταξί αναπηδούσαν τρίζοντας καθώς περνούσαν πάνω από τη λακκού-

* Στις Ηνωμένες Πολιτείες, η πιο δημοφιλής εκδοχή του παιχνιδιού είναι αυτή στην οποία ένα παιδί ορίζεται *αυτό* και κυνηγάει τα υπόλοιπα, έως ότου αγγίξει κάποιο άλλο παιδί, οπότε το άλλο παιδί γίνεται *αυτό* και συνεχίζει το κυνηγητό. (Σ.Τ.Μ.)

βα στο δρόμο πίσω του. Χαμήλωσα το παράθυρο, άπλωσα ψυχαναγκαστικά το χέρι μου και ακούμπησα τον αριστερό του ώμο, μια συνηθισμένη χειρονομία που δεν έκανε τον κόπο να της δίνει σημασία εδώ και καιρό. Ας πούμε δεκαπέντε χρόνια, από τότε που είχα αρχίσει να νιώθω την ανάγκη, στα δεκατρία μου, να απλώνω το χέρι μου και να ακουμπάω τον ώμο του τότε εικοσιπεντάχρονου αλήτη του δρόμου Μίννα, πάνω από το στρατιωτικού τύπου τζάκετ του. Δεκαπέντε χρόνια αγγίγματα και χάδια – αν ο Φρανκ Μίννα ήταν άγαλμα, και όχι από σάρκα και οστά, θα είχα γυαλίσει το σημείο μέχρι να λάμπει, με τον ίδιο τρόπο που ορδές τουριστών γυαλίζουν τις μύτες και τα δάχτυλα των ποδιών μπρούντιζινων μαρτύρων σε ιταλικές εκκλησίες.

«Τι κάνεις εδώ;» είπε ο Κόνι.

Ήξερε πως θα έπρεπε να ήταν σημαντικό για να έχει έρθει ο Μίννα εδώ, και μάλιστα μόνος του, ενώ θα μπορούσε να μας έχει βάλει να περάσουμε να τον πάρουμε από κάπου. Κάτι περίπλοκο συνέβαινε, και – έκπληξη! – εμείς οι γορίλες πάλι δεν είχαμε ιδέα.

Πιθύρισα αθόρυβα μέσα από σφιγμένα χείλη: *παρακολούθηση, παρακολόφισ, παγίδα ζέντο.*

*Οι Λόρδοι του Λάκκον Με Τα Φίδια.**

«Δώσ' μου τσιγάρο», είπε ο Μίννα.

Ο Κόνι έσκυψε μπροστά μου με ένα πακέτο Malls, με ένα τσιγάρο να προεξέχει ήδη για το αφεντικό. Ο Μίννα το έβαλε στο στόμα του και το άναψε μόνος του, προστατεύοντας τη φλόγα με το γιακά του, συνοφρυωμένος. Εισέπνευσε τον καπνό και τον φύσηξε προς το μέρος μας.

«Λοιπόν, ακούστε», είπε, λες και δεν κρεμόμασταν ήδη από τα χείλη του.

Άντρες του Μίννα ως το κόκαλο.

* Στο πρωτότυπο: *The Lords of Snakebush*. Λογοπαίγνιο με τον τίτλο καλτ ταινίας του 1974 (*The Lords of Flatbush*) που έχει ως θέμα της τις ζωές των μελών μιας εφθυβικής συμμορίας του Μπρούκλιν. (Σ.τ.Μ.)

«Θα μπω μέσα», είπε, λοξοκοιτώντας το ζέντο. «Θα μου ανοίξουν από το θυροτηλέφωνο. Θ' ανοίξω την πόρτα όσο πάει. Εσύ» – έδειξε τον Κόνι – «θα την προλάβεις πριν κλείσει, θα μπεις μέσα και θα περιμένεις εκεί, μπροστά στη σκάλα».

«Κι αν κατέβουν για να σε συναντήσουν;» είπε ο Κόνι.

«Να ανησυχήσεις γι' αυτό όταν γίνει», είπε ο Μίννα απότομα.

«Καλά, αλλά αν...»

Ο Μίννα τον έκοψε με ένα νόημα πριν τελειώσει. Στην πραγματικότητα ο Κόνι έψαχνε στα τυφλά να κατανοήσει το ρόλο του, χωρίς να καταλήγει πουθενά.

«Λάινολ», ξεκίνησε ο Μίννα.

Λάιονελ, το όνομά μου. Ο Φρανκ και οι Άντρες του το πρόφεραν Λάινολ, σαν να κάνει ομοιοκαταληξία με το βινύλιο.* Λάιονελ Έσρογκ. *Λάιν-ολ*.**

Λάιαμπλ Γκέσκογκ.

Φάιναλ Έσκροου.

Αϊρόνικ Πίσκλαμ.***

Και τα λοιπά.

Το ίδιο μου το όνομα ήταν το πρώτο μου λεκτικό ζαχαρωτό, τώρα πια τεντωμένο σε κλωστές λεπτές σαν νήμα, χαλαρά απλωμένες παντού στο πάτωμα του θαλάμου αντήχησης που είναι το κρανίο μου, τόσο μασημένες, που πλέον δεν είχαν γεύση.

* Vinyl (Βάινολ ή και Βάινιλ) στα αγγλικά. Η πραγματική προφορά δεν αποδίδεται στα ελληνικά, καθώς είναι κάτι μεταξύ -ο- και -ι-. (Σ.τ.Μ.)

** Λογοπαίγνιο με τις λέξεις Line και all. (Γραμμή και όλος, όλοι, τα πάντα). (Σ.τ.Μ.)

*** Λογοπαίγνια που δε μεταφέρονται. Με τη σειρά: Υπόλογο Γρανάζι που Εικάζει. Τελική Μεσεγγύηση. Ειρωνικό Μύδιπου Κατουράει. (Σ.τ.Μ.)

«Πάρε».

Ο Μίννα έριξε ένα δέκτη και ακουστικά στην αγκαλιά μου, και πέρασε το χέρι του πάνω από την τσέπη στο πλευρό του.

«Είμαι καλωδιωμένος. Θα με ακούς απ' αυτό σε ζωντανή σύνδεση. Άκου προσεκτικά. Αν πω, ε, “Ούτε για να σώσω τη ζωή μου”, βγαίνεις απ' το αυτοκίνητο, χτυπάς την πόρτα, σου ανοίγει ο Γκίλμπερτ και τρέχετε πάνω γρήγορα να με βρείτε, εντάξει;»

Χέσε με, γαμιόλη, παραλίγο να μου ξεφύγει μέσα στην αναστάτωση μου, αλλά πήρα μια βαθιά απότομη αναπνοή και κατάπια τα λόγια μου. Δεν είπα τίποτα.

«Δεν κουβαλάμε», είπε ο Κόνι.

«Τι;» είπε ο Μίννα.

«Κομμάτι, δεν κουβαλάμε κομμάτι».

«Τι *κομμάτι*, ρε; Πες *όπλο*, Γκίλμπερτ».

«Δεν έχουμε όπλο, Φρανκ».

«Σ' αυτό βασίζομαι. Έτσι μπορώ και κοιμάμαι τα βράδια, για να ξέρεις. Σκέφτομαι εσάς χωρίς όπλο. Δε θα 'θελα εσάς τους χαζοβιόληδες να ανεβαίνετε σκάλα πίσω μου ούτε καν με τοιμπιδάκι για τα μαλλιά ή φουσαρμόνικα, όχι με όπλο. Όπλο έχω *εγώ*. Εσείς απλώς να εμφανιστείτε».

«Συγγνώμη, Φρανκ».

«Με σβησμένο πούρο, με μια γαμημένη φτερούγα τηγανητό κοτόπουλο».

«Συγγνώμη, Φρανκ».

«Απλώς ακου. Αν με ακούσεις να λέω, ε, “Να πάω πρώτα στο μπάνιο”, σημαίνει πως φεύγουμε. Μάζεψε τον Γκίλμπερτ, μπειτέ στο αυτοκίνητο, ετοιμαστείτε να μας ακολουθήσετε. Το 'πιασες;»

Πιάνω, πιάνω, πιάνω, ΕΠΙΑΣΑ! είπε το μυαλό μου. *Πάπια, πάπια, πάπια, ΧΗΝΑ!**

* Αναφορά στο «Πάπια, πάπια, χήνα», παραδοσιακό αμερικανικό παιδικό παιχνίδι που μοιάζει με το κυνηγητό αλλά παίζεται με τα παιδιά καθισμένα σε κύκλο. Η «χήνα» παίζει αντίστοιχο ρόλο με το «αυτό» στο κυνηγητό. (Σ.τ.Μ.)

«Σώσω τη ζωή μου, ορμάμε στο ζέντο», ήταν αυτό που είπα δυνατά. «Πάω στο μπάνιο, πίσω στο αυτοκίνητο».

«Είσαι μεγαλοφυΐα, Τσίρκο Τεράτων», είπε ο Μίννα.

Μου τοίμπησε το μάγουλο και πέταξε το τσιγάρο του στο δρόμο πίσω του, όπου κατρακύλησε σκορπίζοντας σπίθες. Το βλέμμα του είχε στυλωθεί στο πουθενά.

Ο Κόνι βγήκε από το αυτοκίνητο κι εγώ μετακινήθηκα στη θέση του οδηγού. Ο Μίννα χτύπησε ελαφρά το καπό μία φορά, σαν να χαίδευε σκύλο στο κεφάλι αφού του είχε πει *κάτσε*, έκανε το γύρο του αυτοκινήτου, έγνεψε στον Κόνι να περιμένει, ανέβηκε στο πεζοδρόμιο, περπάτησε ως την πόρτα του 109 και χτύπησε το κουδούνι κάτω από την ταμπέλα του ζέντο. Ο Κόνι περίμενε ακουμπισμένος στο αυτοκίνητο. Φόρεσα τα ακουστικά, άκουσα καθαρά τον ήχο των παπουτσιών του Φρανκ να ξύνουν το πεζοδρόμιο και βεβαιώθηκα πως το μικρόφωνο δούλευε. Όταν ξανακοίταξα έξω είδα το θυρωρό της μεγάλης πολυκατοικίας στα δεξιά να μας κοιτάζει, αλλά δεν έκανε καμιά κίνηση και τον αγνόησα.

Άκουσα το βόμβο από το θυροτηλέφωνο, και ζωντανά και μέσα από τα ακουστικά. Ο Μίννα μπήκε μέσα, ανοίγοντας την πόρτα όσο πήγαινε. Ο Κόνι έτρεξε, πρόλαβε την πόρτα και εξαφανίστηκε με τη σειρά του μέσα.

Βήματα μέσα, καμιά φωνή ακόμα. Ξαφνικά κατοικούσα σε δύο κόσμους, μάτια και σώμα που έτρεμε στη θέση του οδηγού της παρκαρισμένης Lincoln, να παρατηρώ την ήρεμη ζωή του δρόμου του Άπερ Ιστ Σάιντ, κόσμο που έβγαζε βόλτα το σκύλο του, διανομείς φαγητού, κορίτσια κι αγόρια ντυμένα σαν ενήλικες με ακριβά κουστούμια, που έμπαιναν τουρτουρίζοντας σε εξεζητημένα μπαρ καθώς η νυχτερινή ζωή της περιοχής έπιανε βάρδια, ενώ τα αυτιά μου έχτιζαν ένα ηχητικό τοπίο από την ηχώ της κίνησης του Μίννα στη σκάλα που αντανakλούσε στον κλειστό χώρο. Κανείς δεν τον είχε συναντήσει ακόμα, αλλά έμοιαζε να ξέρει πού πήγαινε, τα δερμάτινα παπούτσια του τρίβονταν στο ξύλο και η

σκάλα έτριξε, μετά ο Μίννα δίστασε, ήχοι σαν ρούχα που τρίβονταν ίσως, μετά δύο ξύλινοι κρότοι, και τα βήματά του συνεχίστηκαν πιο ήσυχα. Είχε βγάλει τα παπούτσια του.

Χτύπησε το κουδούνι και τώρα προχωρούσε σαν κλέφτης; Δεν έβγαζε νόημα. Αλλά και τι έβγαζε νόημα στην όλη κατάσταση; Πήρα άλλο ένα μπέργκερ από τη σακούλα – έξι μπέργκερ για να αποκαταστήσουν την τάξη σε έναν κόσμο χωρίς λογική.

«Φρανκ», ακούστηκε μια φωνή από τα ακουστικά.

«*Ηρθα*», είπε ο Φρανκ κουρασμένα. «*Αλλά δε θα έπρεπε. Θα έπρεπε εσύ να καθαρίσεις τα σκατά από τη μεριά σου*».

«*Το καταλαβαίνω*», είπε η άλλη φωνή. «*Αλλά η κατάσταση έχει περιπλεχθεί*».

«*Ξέρουν για το συμβόλαιο για το κτίριο*», είπε ο Μίννα.

«*Όχι, δε νομίζω*».

Η φωνή ήταν περιέργως ήρεμη, καθησυχαστική. Την αναγνώρισα; Ίσως όχι τόσο αυτή όσο το ρυθμό των απαντήσεων του Μίννα – ήταν κάποιος που τον ήξερε καλά, αλλά ποιος;

«*Έλα μέσα να μιλήσουμε*», είπε η φωνή.

«*Για τι πράγμα*», είπε ο Μίννα. «*Τι έχουμε να πούμε*»;

«*Άκου τι λες, Φρανκ*».

«*Ηρθα ως εδώ για να ακούσω τον εαυτό μου; Αυτό μπορώ να το κάνω και σπίτι μου*».

«*Ναι, αλλά το κάνεις ποτέ*»;

Μπορούσα να ακούσω το χαμόγελο στη φωνή.

«*Όχι τόσο συχνά, ούτε τόσο καλά όσο θα μπορούσες, υποπεύομαι*».

«*Πού είναι ο Ούλμαν*»; είπε ο Μίννα. «*Τον έχεις εδώ*»;

«*Ο Ούλμαν είναι στο κέντρο. Θα πας να τον δεις*».

«*Γαμώτο*».

«*Υπομονή*».

«*Εσύ λες υπομονή, εγώ λέω γαμώτο*».

«*Χαρακτηριστικό, υποθέτω*».

«Ναι. Οπότε ας το ξεχάσουμε καλύτερα».*

Κι άλλα πνιγμένα βήματα, μια πόρτα έκλεισε. Ένας ήχος που ήταν μάλλον μπουκάλι που χτυπούσε ποτήρι, υγρό που χυνόταν. Κρασί. Δε θα 'λεγα όχι σ' ένα ποτό. Αντ' αυτού μάσησα ένα μπέργκερ κοιτάζοντας έξω από το αυτοκίνητο, ενώ το μυαλό μου δούλευε το *Χαρακτηριστικό αντιιστικό μυστικιστικό τικ δείκτης λαδιού μπηχτής παντού*. Σκέφτηκα να γράψω άλλη μια σημείωση. Άνοιξα το σημειωματάριο και κάτω από τα ΓΥΝΑΙΚΑ, ΜΑΛΛΙΑ, ΓΥΑΛΙΑ έγραψα ΟΥΛΑΜΑΝ ΚΕΝΤΡΟ. σκέφτηκα πούλμαν δέντρο. Όταν κατάπια το μπέργκερ, το σαγόνι και ο λαιμός μου έσφιξαν και προετοιμάστηκα για το αναπόφευκτο κοπρολαλικό τικ – δυνατά, αν και δεν ήταν κανείς εκεί για να το ακούσει.

«Φάε σκατά, Μπέιλι!»

Το Μπέιλι ήταν ένα όνομα βαθιά ριζωμένο στο τουρετικό μυαλό μου, αν και δεν ήξερα γιατί. Δεν είχα γνωρίσει ποτέ κανέναν Μπέιλι. Ίσως ο Μπέιλι να ήταν ο καθένας, σαν τον Τζορτζ Μπέιλι στο *Μια Υπέροχη Ζωή*. Ο φανταστικός ακροατής μου ήταν υποχρεωμένος να δέχεται το περισσότερο από το μοναχικό βρισίδι μου – κάποιο κομμάτι μου χρειαζόταν προφανώς ένα στόχο. Αν ο πάσχων από Τουρέτ βρίσκει στο δάσος και δεν υπάρχει κανείς να τον ακούσει, κάνει θόρυβο ή όχι; Ο Μπέιλι έμοιαζε να είναι η λύση μου σε αυτό το δίλημμα.

«*Η έκφρασή σου σε προδίδει, Φρανκ. Θα ήθελες να δολοφονήσεις κάποιον*».

«*Μου κάνουνε εσύ για αρχή*».

«*Δε σου φταίω εγώ, Φρανκ, αν δεν μπορείς εσύ να την κοντρολάρεις*».

«*Εσύ φταις αν της λείπει το Ράμα-λάμα-ντινγκ-ντονγκ της***. *Εσύ της γέμισες το κεφάλι μ' αυτές τις μαλακίες*».

* Στο πρωτότυπο: Let's call the whole thing off. Αναφορά στο κλασικό τραγούδι του Τζορτζ Γκέρσουιν από το 1937. (Σ.τ.Μ.)

** Τίτλος τραγουδιού του 1957, η μεγάλη επιτυχία των The Edsels, συγκροτήματος

«Έλα, δοκίμασε αυτό». (Προσφέροντας ποτό;)

«Όχι με άδειο στομάχι».

«Αλίμονο. Ξεχνάω πόσο υποφέρεις, Φρανκ».

«Ε, άντε και γαμήσου».

«Φάε σκατά, Μπέιλι!»

Τα τικ ήταν πάντα χειρότερα όταν ήμουν νευρικός, με το στρες να διεγείρει το Τουρέτ μου. Και κάτι σε αυτή την υπόθεση με έκανε νευρικό. Η συζήτηση που κρυφάκουγα παραήταν άνετη, οι αναφορές ραφιναρισμένες και σκοτεινές, σαν να κρύβονταν χρόνια συνδιαλλαγών και συζητήσεων πίσω από κάθε λέξη.

Επίσης, πού ήταν το κορίτσι με τα κοντά μαλλιά; Στο δωμάτιο με τον Μίννα και τον αλαζονικό συνομιλητή του, αμίλητη; Ή κάπου αλλού; Η αδυναμία μου να δημιουργήσω μια νοητή εικόνα του εσωτερικού του 109 με τάραζε. Ήταν το κορίτσι «αυτή» για την οποία μιλούσαν; Δεν έμοιαζε πιθανό.

Και τι ήταν το *Ράμα-λάμα-ντινγκ-ντογκ* της; Δεν είχα την πολυτέλεια να ανησυχώ και γι' αυτό. Έπνιξα ένα σωρό τικ και προσπάθησα να μην επικεντρώνομαι σε πράγματα που δεν καταλάβαινα.

Κοίταξα προς την πόρτα. Υπέθεσα πως ο Κόνι βρισκόταν ακόμα πίσω της. Ήθελα να ακούσω το *ούτε για να σώσω τη ζωή μου*, για να μπω μέσα τρέχοντας.

Με τρόμαξε ένα χτύπημα στο παράθυρο του οδηγού. Ήταν ο θυρωρός που μας παρακολουθούσε. Μου έκανε νόημα να χαμηλώσω το παράθυρο. Κούνησα το κεφάλι μου όχι, μου έγενεψε ναι. Τελικά υπάκουσα, βγάζοντας το ακουστικό από το ένα αυτί μου για να μπορέσω να τον ακούσω.

«Τι;» είπα, με την προσοχή μου να αποσπάται από τρεις μεριές.

doo-wop. Η φράση δεν έχει κάποια συγκεκριμένη σημασία, αλλά έχει περάσει στην καθομιλουμένη. Χρησιμοποιείται συνήθως ειρωνικά, με το νόημά της να εξαρτάται από τα συμφραζόμενα. (Σ.τ.Μ.)

Το ηλεκτρικό παράθυρο είχε αποπλανήσει το φλύαρο μυαλό μου και τώρα απαιτούσε άσκοπο ανέβασμα και κατέβασμα. Προσπάθησα να το κάνω διακριτικά.

«Σε θέλει ο φίλος σου», είπε ο θυρωρός, δείχνοντας προς το κτίριό του.

«Τι;»

Ήμουν τρομερά μπερδεμένος. Τέντωσα το λαιμό μου για να κοιτάξω πίσω του, αλλά δε φαινόταν κανείς στην είσοδο του κτιρίου του. Εν τω μεταξύ, ο Μίννα ακουγόταν να λέει κάτι από το ακουστικό. Αλλά όχι *μπάνιο* ή *σώσω τη ζωή μου*.

«Ο φίλος σου», επανέλαβε ο θυρωρός με τη βαριά ανατολικοευρωπαϊκή προφορά του.

Ακουγόταν Πολωνός ή ίσως Τσέχος. Χαμογέλασε, διασκεδάζοντας με τη σαστιμάρα μου.

«Σε ζητάει».

Ένιωθα να συνοφρυώνομαι υπερβολικά, άλλο ένα τικ, και ήθελα να του πω να κόψει τα χαμόγελα. Αυτό που έβλεπε δεν ήταν δικό του κατόρθωμα.

«Ποιος φίλος;» είπα.

Ο Μίννα και ο Κόνι ήταν ακόμα μέσα. Θα το είχα προσέξει αν η πόρτα του ζέντο είχε ανοίξει.

«Είπε πως, αν περιμένεις, είναι έτοιμος», είπε ο θυρωρός, κουνώντας καταφατικά το κεφάλι και κάνοντάς μου νόημα με το χέρι του. «Θέλει να σου μιλήσει».

Ο Μίννα έλεγε κάτι σαν «...*λερώσουμε το μάρμαρο...*»

«Νομίζω πως μιλάς στον λάθος άνθρωπο», είπα στο θυρωρό. «*Γαμώλη!*»

Το πρόσωπό μου συσπάστηκε, του έκανα νόημα να φύγει και προσπάθησα να συγκεντρωθώ στις φωνές που έβγαιναν από τα ακουστικά.

«Όπα, όπα», είπε ο θυρωρός και σήκωσε τα χέρια του ψηλά. «Απλώς σου μεταφέρω το μήνυμα, φίλε».

Χαμήλωσα πάλι το παράθυρο, καταφέρνοντας επιτέλους να τραβήξω το χέρι μου από το κουμπί.

«Κανένα πρόβλημα», είπα και έπνιξα άλλο ένα *γαμιόλη*, το μετέτρεψα σε έναν οξύ ήχο, σαν το γάβγισμα ενός τσιουάουα, κάτι σαν *γιόλη*. «Αλλά δεν μπορώ να βγω από το αυτοκίνητο. Πες στο φίλο μου πως, αν θέλει να μου μιλήσει, πρέπει να βγει έξω και να μου μιλήσει εδώ. Εντάξει, *φίλες*»

Μου φάνηκε ξαφνικά πως παραείχα πολλούς φίλους, και δεν ήξερα το όνομα κανενός τους. Επανέλαβα την ασυναίσθητη κίνηση του χεριού μου, έναν βολικό συνδυασμό τικ και χειρονομίας, προσπαθώντας να στείλω αυτό τον караγκιόζη πίσω στην πόρτα του.

«Όχι, όχι. Είπε να έρθεις μέσα».

«...σπάσω κανένα χέρι...», νόμισα πως άκουσα τον Μίννα να λέει.

«Μάθε το όνομά του, τότε», είπα απελπισμένος. «Μάθε το και έλα να μου το πεις».

«Θέλει να μιλήσει σ' εσένα».

«Καλά, *χέσεμεθυρωρέ*, πες του πως έρχομαι σ' ένα λεπτό».

Ανέβασα το παράθυρο στα μούτρα του. Το ξαναχτύπησε κι εγώ τον αγνόησα.

«...περίμενε να πάω πρώτα στην τουαλέτα...»

Άνοιξα την πόρτα και έσπρωξα το θυρωρό στην άκρη, έτρεξα στην πόρτα του ζέντο και τη χτύπησα έξι φορές δυνατά.

«Κόνι», σφύριξα, «βγες έξω».

Από το ακουστικό άκουσα τον Μίννα να κλείνει την πόρτα του μπάνιου πίσω του, να ανοίγει μια βρύση.

«*Ελπίζω να το άκουσες αυτό, Τσίρκο Τεράτων*», ψιθύρισε στο μικρόφωνό του, απευθυνόμενος σ' εμένα. «*Θα μπορούμε σε αυτοκίνητο. Μη μας χάσετε. Μείνετε ψύχραιμοι*».

Ο Κόνι πετάχτηκε από την πόρτα.

«Βγαίνει», είπα, κατεβάζοντας τα ακουστικά γύρω από το λαιμό μου.